

teže motiv mravní, jež tu předpokládá, může být také pouze předstírán, a nelze předstírání takové pravidelně vyvrátiti, pročez zákon udání motivu ani při smlouvě manželské vůbec nežadá. Jinak však je věc, chce-li kdo stávající manželství ze zjištění zrušiti a motiv ten vyjde na jevo, jako zde, kde žalobkyně dala si od cizího muže slíbiti, jak tvrdí, 1000 K měsíční renty, aby se s manželem svým, jenž jí zákonnou příčinu k rozvodu nezavdal, rozvedla a později rozloučení manželství vymohla. To není nejen zákonnou příčinou ke zrušení manželského svazku, o což zde ovšem nejde, nýbrž činí smlouvu o ty které majetkové prospěchy nicotnou, protože se smlouva ta s lilem, s kterého zákon na manželství nahlíží, jeví smlouvou příčí se dobrým mravům (§ 879 obč. zák.). Nicotnost však dlužno lišiti od pouhé neplatnosti. Neplatná smlouva může konvalidovat, nicotná nikoli, neboť nicotnost značí, že zákon smlouvu pod žádnou podmínkou uznati a trpěti nechce. Nemohla tedy nicotná úmluva mezi žalobkyní a zůstavitelem o měsíčních 1000 Kč konvalidovati a platnosti nabýti ani úmluvou mezi žalobkyní a švagrem zůstavitele, o odbytné 30.000 Kč, t. j. i tato úmluva o odbytné jest stejně nicotná (§ 879 obč. zák.).

Čís. 1306.

Výkazy nedoplatků úrazových pojišťoven dělnických, na nichž potvrzeno příslušným úřadem, že nepodléhají opravnému prostředku, exekuci stavicímu, jsou exekučním titulem.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1921, R II 423/21.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě výkazu nedoplatků úrazové pojišťovny dělnické. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. **Důvody:** Na základě výkazu nedoplatků úrazové pojišťovny dělnické může soudní exekuce dle § 1 čís. 13 ex. ř. povolena býti jen tehdy, stal-li se výkaz vykonatelným dle zásad ex. ř., což předpokládá, že se stal také právoplatným. To zdurazuje také plenimární usnesení býv. nejvyššího soudního dvoru ze dne 17. listopadu 1899, čís. 486, na které se vymáhající věřitelka odvolává. Jest tedy nutno, by výkaz byl opatřen potvrzením zemského politického úřadu, že vešel v právní moc. Tomuto požadavku však vyhověno nebylo, poněvadž v doložce, připojené k výkazu nedoplatků, jest sice potvrzeno, že výkaz nepodléhá opravnému prostředku, stavicímu vykonatelnost, není však potvrzeno, že výkaz se stal právoplatným. Proto není zde exekučního titulu ve smyslu § 1 ex. ř.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

•

Důvody:

Výkazy nedoplatků daní, poplatků a přirážek, k nimž počítati sluší též výkazy nedoplatku úrazových pojišťoven dělnických, jsou podle § 1 čís. 13 ex. ř. exekučním titulem, jsou-li dle předpisů o tom platných vykonatelnými. Stačí tedy potvrzení příslušného úřadu, že nepodléhají opravnému prostředku, exekuci stavicímu, tedy že jsou vykonatelnými a není třeba potvrzení, že jsou též v právní moci. Správnost tohoto potvrzení nemůže

exekuční soud zkoumati, nejsou k tomu příslušným. Napadené usnesení, žádající též potvrzení právoplatnosti, odvolává se neprávem na judikát č. 144, poněvadž tento byl pozdějším judikátem č. 251 v hořejším smyslu změněn. Poněvadž předložený výkaz nedoplatků vyhovuje předpisu § 1 č. 13 ex. ř., byla na základě něho prvním soudem exekuce právem povolena.

Čís. 1307.

Ustanovil-li zůstavitel (národnosti německé) dědicem spolek bez označení národnosti, má silnější důvod ten ze stejné znějících spolků obou národností, k níž náležel zůstavitel.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1921, R II 430/21.)

V odstavci XXVI. své závěti, německy psané, ustanovil zůstavitel dědicem: »die Landeskommission für Kinderschutz und Jugendfürsorge in Mähren mit dem Auftrage, innerhalb ihres Wirkungskreises nach den von ihr veröffentlichten Grundsätzen etc. Waisenkolonien zu errichten.« K pozůstalosti přihlásila se Česká zemská komise pro ochranu dětí a péči o mládež a Deutsche Landeskommission für Kinderschutz und Jugendfürsorge. Pozůstalostní soud poukázal onu na pořad práva. **Důvody:** Dle § 126 odstavce druhý nesp. říz. má se poukázati, jsou-li přihlášky dědické mezi dědici testamentárními mezi sebou v rozporu, po slyšení stran k podání žaloby ten z dědiců, který k uplatnění svého dědického práva by musil nejprve vyvrátiti silnější dědický titul svého odporce. V případě, o který zde jde, ustanovil zůstavitel v odst. XXVI. své písemné závěti německým jazykem psané, jak shora uvedeno. Poněvadž zůstavitel napsal závěť německy a poněvadž si přál, aby komise ta dle zásad, od ní uveřejněných, zřídila sirotčí kolonie, je z toho viditelné, že znal zásady této komise a že měl spíše na mysli, aby jmění to připadlo ve prospěch dětí jeho národnosti, tedy německé, než národnosti české. Kdyby byl chtěl za dědičku ustanoviti Českou komisi, byl by ji spíše označil českým názvem nebo názvem: Czechische (böhmische) Kommission. Tedy již tento vnější moment svědčí tomu, že Deutsche Landeskommission má silnější titul dědický pro sebe, pročť její odporce bylo poukázati k žalobě (§ 127 nesp. říz.). **Rekursní soud** usnesení potvrdil. **Důvody:** První soudce správně rozhodl ve smyslu § 126 nesp. říz., že žalobu má podati stěžovatelka proti silnějšímu důvodu dědického nároku, kterýž prokazuje Deutsche Landeskommission für Kinderschutz und Jugendfürsorge. K důvodům, jež první soudce k svému rozhodnutí přičinil, se dodává ještě to, že při výkladu poslední vůle, jak to činí stěžovatelka, obmezuje se dědický nárok protistrany, jež přece zásadně uznává sama, tvrdíc, že nemá dle XXVI. odstavce poslední vůle k oněm $\frac{3}{4}$ pozůstalosti výhradního práva Deutsche Landeskommission, nýbrž společně s ní, se stěžovatelkou. Též zevní vyjádření v závěti má odporce pro sebe, neboť oficiální název její se vede pouze v téže řeči, kteréž pořizovatel použil jak při psaní závěti vůbec, tak při pojmenování onoho dědice zvláště, třeba s vynecháním prvního slova »Deutsche«, kdežto úřední název stěžovatelky se vede pouze v řeči české, již zůstavitel nepoužil ani při sepisu